

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.52. S. Ludovici pietas multiplex.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Sæcul. XIII.
A.C. 1267. qui, quod debent, pertinaciter recusant solvere. Sed nec credite, nobis deesse facultatem puniendæ illorum contumaciæ, qui censuras insolenter spernunt. Beneficiis eos suis privare, obtinendis aliis inhabiles reddere, de dignitatum gradibus dejicere, ac exaugurare possumus, & mandata nostra Magistratibus profanis exequenda committere. Deberetis pudore emori, quod terræ sacræ ad summas angustias redactæ ferendum auxilium, cum ad hoc Rex vester ac tot Galliæ Proceres tam generosis animis se præparent, per oppositionem vestram retardetis, vos, quos illis præire ac exemplum præbere oportuisset. Finit imperando decimam, nullius eorum oppositionis ratione habita.

§. LII.

S. Ludovici pietas multiplex.

Launoi de Magd. p. 67. &c. Tilm. t. 2. p. 15. Sup. lib. 83. §. 48.

Interea Rex S. Ludovicus Viceliacensem dioeceseos Augustodunensis abbatiam adiit, ubi S. Mariæ Magdalensæ reliquiarum translationi interfuit, quæ ibi haberi plura per secula credebantur: id quod indicat, illi haud penitus fuisse persuasum, eas Provinciæ antro Magdalensæ lacrymis consecrato inesse, quamvis ante tredecim annos illud inviserit. Translatio reliquiarum 20 Aprilis an. 1267 fiebat

bat, ut in argentea capsa ponerentur. *Sæcul. XIII.*
 Cum Rex ac itineris comes Legatus Si- *A. C. 1267.*
 mon Briensis illi actui adessent, uterque
 reliquiarum partes aliquas sibi retinuit,
 & translationis testimonium cum autho-
 ritate dedit.

Rex sanctus ad expeditionem sacram
 se præparabat continuando ordinaria suæ *Duchesne*
 pietatis exercitia, quæ hic censeo me- *to. 5. p. 456.*
 moranda secundum relationem Godesfri-
 di Bellolocensis, & Guilielmi Carnuten-
 sis fratrum Prædicatorum, quorum hic
 Regi a sacello, ille a confessionibus erat.
 Quotidie cunctis horariis precibus divi-
 nis & Marianis, cum canerentur, assiste-
 bat, quoties iter equo faciebat, eas cum
 sacelli præfecto recitare contentus. Sin-
 gulis item diebus officium novem lectio-
 num pro vita functis etiam feriis solen-
 nissimis dicebat. Fere quolibet die duo-
 bus sacris, sæpe tribus aut quatuor inter-
 erat. Perlibenter in templis ausculta-
 bat conciones, & quæ ipsi placebant, eas
 memoria complexus aliis repetere optime
 sciebat. Quosdam Proceres murmura-
 re audiens, quod tot sacrificiis & concio-
 nibus adesset, reposuit: Si alterum tan-
 tum temporis ludo tesserario, vel aucu-
 pio & venationi tribuerem, nemo me
 carperet.

Per aliquod tempus media nocte sur-
 gere consuevit, ut antelucanis psalmis in
Hist. Eccles. Tom. XXI. Ii sacello

Sæcul. XIIIA.C. 1267.

facello suo cantari solitis assisteret, atque post reditum ante lectum suum in quiete precandi spatium haberet. Nam si tunc quendam pietatis sensum, inquebat, mihi donat Deus, haud metuo, nequis me interpellat. Huic precationi tantumdem temporis impendebat, quantum in sacario Psalmis matutinis dederat. Sed quoniam sua eum negotia mature lectum relinquere cogebant, hæque vigiliæ magnopere corpus ejus, præsertim caput debilitare poterant, prudentium virorum consiliis precibusque cedens matutinas cæterasque precationes suas in mane distulit. Interea dum officium canebatur, neminem se alloqui volebat nisi ob rem urgentem paucisque verbis. Quot diebus post cœnam suam ecclesiastici penultimam partem ultimam, quam Completorium vocant, & in fine peculiarem antiphonam SS. Virginis solenniter cantari curabat:

p. 488. tum in cubiculum redibat suum, quo veniens Sacerdos partes omnes, præcipue

p. 460. lectum aqua lustrali aspergebat. Cum apud quosdam Religiosos sub sacrificio ad illa Symboli apostolici verba: *Et homo factus est*, chorum demississimum inclinationem vidisset, hic ei mos adeo placuit, ut in suum facellum, multaque templa loco simplicis inclinationis genua flectendi consuetudinem induceret. Item quia quibusdam in monasteriis, cum per hebdo-

hebdomadem sacram Christi nostræ salutis causa cruciatus ac mortem passi historia ex quatuor Evangelistis legeretur, ad vocem: *Expiravit*, mos erat procumbere, & aliquamdiu precibus immorari, hoc ipsum imitatus est Ludovicus, & ab eo nobis ritus tam pii veniunt. Reduxit etiam consuetudinem sacrandi prius Sanctorum imagines, quam venerationi publicæ exponerentur.

Sæcul. XIII.

A.C. 1267.

p. 451.

Vini ciborumque abstinentia in eo magna fuit. Totum per annum die Veneris colebat jejunium; die Mercurii nullis carnibus vesceretur: etiam die Lunæ per aliquod tempus sibi eas interdixerat: sed ob sui corporis imbecillitatem id dissuadentibus paruit. Per jejunium venum ac per hebdomades Dominico adventui sacras diebus Veneris nec fructum, nec piscem comedebat ullum. Multa vinum aqua temperabat. Die redempti orbis memoria sacro, in pervigiis præcipuorum quatuor SS. Virginis festorum, & quibusdam aliis anni diebus pane ac frigida contentus erat. Quolibet die Veneris pro tribunali sacro animi maculas eluebat loco secretissimo in singulis domibus suis ad id negotium præparato. Cum pro more temporis hoc sine confidisset, si portam aut fenestram aliquam volebat clausam, propere surgens, ut Sacerdotis labori parceret, eam occlu-

p. 450.

p. 447.

Sæcul. XIII.
A.C. 1267.

debat, inquit: Tu es Pater: ego sum filius. Post sacram confessionem semper ab arcano Iudice cædebatur quinque catenulis ferreis eburneæ capsulæ fundo annexis, quam in oculis e cingulo suo pendentibus portabat, similesque capsulas interdum suis liberis, & amicis singularibus tradebat. Duos habebat conscientiae suæ arbitros, Fratrem Minorem, ac Dominicanum, ut alteruter nunquam non ipsi præsto esset. Præter hos poenitentiae administratos selectis quibusdam viris, ut, quidquid in ipso reprehensione dignum viderent, vel dici audirent, deposito metu fideliter indicarent, instabat, mira patientia & mansuetudine, quæ significabant, accipiens. Diebus Veneris per hebdomades adventu Dominico nobis religiosas, atque per vernalis jejunium & in pervigiliis Matris Virginæ cilicium gerebat: sed hoc sibi grave incommodum creare passus de consilio sui patris spiritualis denique omisit.

p. 467.

Vide, quomodo Parasceven quotannis transegerit! Postquam psalmis antelucanis media nocte inceptis astiterat, in conclave suum reversus cum Præfecto sacelli totum recitabat psalterium. Nec dein cubitum concessit, sed somno neutiquam capto sub ortum solis in humili vestitu nudis pedibus per vicus urbis, in qua morabatur, super filices ac lutum ince-

incedens sequente viro, qui stipem largiter cunctis erogabat pauperibus, adibat templa, ibique calidas fundebat preces. Vix domum fractis viribus redierat, cum sermonem de Christi cruciati-
 bus auscultavit. Tum aderat officio, quod solenniter fieri curabat. Ad crucis adorationem ut ventum erat, in vili amictu aperto capite nudisque pedibus surgens de loco suo non plantis, sed eminus jam positus humi genibus, se promovebat, succedentibus sibi liberis suis, inter signa tantæ demissionis, ut spectantes usque ad lacrymas commoverentur. Absoluta re divina accedebat ad mensulam, panemque & aquam sumebat suam. His modis hunc sanctum diem traducebat.

Sæcul XIII.
 A.C. 1267.

Die Cœnæ Domini pauperibus lavabat pedes, aliosque, ut idem facerent, admonebat, sicut Jonavillæ Dominus de se ipso testatur. Præterea sanctus Rex quovis sabbato trium inopum senum pedes abluebat: quibus deinde dabat pecuniam, & ad mensam ipse ministrabat. Quando ei per incommodam valetudinem suam hoc non licebat, per spiritua-
 lem Patrem suum præsentem stipis erogandæ curatore id fieri curabat. Illius elemosynæ erant immensæ: singulis diebus, ubicunque agebat, plures quam centum viginti egentes apud se pane,
 Li 3 vino,

Joiv. p. 6.

Duc. p. 4. 7.

p. 454.
 Joiv. p.

124.

Sæcul XIII. vino, & carnibus alebat. Augebatur
A.C 1267. eorum numerus in jejunio verno, Do-
 minici adventus memoriæ dicato tem-
 pore, cæterisque diebus majore religio-
 ne celebrari solitis. Rex suis sæpe ma-
 nibus illis hospitibus, & quidem in qui-
 busdam pervigiliis solennibus fervire du-
 centis solebat, antequam cibum caperet.
 Quotidie ad prandium coenamque tres
 egenos senes adhibebat, eisque dapes
 de mensa mittebat sua. Utriusque sexus
 cœnobiis inopia pressis, domibusque ho-
 spitalibus abunde largiebatur. Quotian-
 nis ineunte vere Dominicanis Franciscanisque
 Parisiensibus ex ærario suo cer-
 tam deferri summam jubebat, O quam
 bene, inquit, stips hæc impenditur
 tot Fratibus, qui hæc in monasteria a-
 vidissime veniunt sacras docendi litteras,
 ac perceptas totum per orbem ad
 Dei gloriam & animarum salutem spar-
 suri.

Multa cœnobia, ut Regiomontanum
Duch.p.473. Ordinis Cisterciensis, multas Fratrum
 Prædicatorum Minorumque domos in
 variis regni locis condidit. Nosocomii
 Parisiensis redditus majores fecit, Pontæ-
 sianum, Compendiense, ac Vernonia-
 num proventibus annuis instruxit, sicut
 etiam illas ædes Parisinas, in quas ho-
 mines cæcos trecentos & quinquaginta,
 inmo plures congregavit. Apud Virgi-
 nes

gines Deo sacras quam plurimas mulieres perditas, vel pudicitiae periculo expositas abdidit. Gnarus autem suorum quosdam de profusis in pauperes largitionibus suis murmurare, ad eos, Quia opus est, inquiebat, nonnunquam immoderatas impensas facere, Dei causa quam terrenae vanitatis gratia id agere malo, atque ita compensare sumptus nimios, qui pro rebus temporalibus evitari nequeunt. Haud omittebat tamen magnificentiam in ordinario familiae suae ornatu & in extraordinariis occasionibus curiarum regalium, summorum senatum, caeterorumque conventuum, ita, ut digniore pompa, quam ullus antecessorum, honoraretur.

Saecul. XIII.
A.C. 1267.

p. 455.

§. LIII.

Continuatio causae Mediolanensis.

Mediolanum ob detractionem recipiendi suum Archiepiscopum Ottonem Pro-Comitem per quatuor jam annos divinis interdictum erat. Hic tristis status magnam creabat molestiam Napo Turrio, qui in urbe praecipua pollebat authoritate. Quocirca mense Majo an. 1267. Romam Legatos misit supplicatum, ut illa censura tolleretur. Sed Papa non solum eis aures non praebuit, verum etiam, ne urbem intrarent, prohibe-

Sup. §. 6.
Corio p. 283.

Sigon. R.
Ital. p. 103.